

Voorwoord

Ik heb dit boek geschreven omdat ik verliefd werd op een verhaal. Dat verhaal ging over een kleine groep ondergewaardeerde honkballers en bestuurders van honkbalclubs, die in veel gevallen waren afgewezen omdat ze ongeschikt zouden zijn voor het hoogste niveau maar niettemin onderdeel waren van een van de meest succesvolle franchises in het professionele honkbal. Maar het idee voor het boek was er al, lang voordat ik een goede reden had om het te schrijven – voordat ik een verhaal had om verliefd op te worden. Het begon met een onschuldige vraag: hoe was het mogelijk dat een van de armste honkbalclubs, de Oakland Athletics, zo veel wedstrijden won?

Al meer dan tien jaar beweren de mensen die het professionele honkbal besturen dat de sport steeds minder een sportieve en steeds meer een financiële competitie aan het worden is. De kloof tussen arm en rijk is aanmerkelijk groter dan in andere professionele sporten en wordt steeds groter. Aan het begin van het seizoen 2002 betaalde het rijkste team, de New York Yankees, 126 miljoen dollar aan spelerssalarissen terwijl de twee armste teams, de Oakland Athletics en de Tampa Bay Devil Rays, nog niet eens een derde van dat bedrag uitgaven: ongeveer 40 miljoen dollar. Tien jaar daarvoor betaalde het rijkste team, de New York Mets, zijn spelers 44 miljoen dollar terwijl het team met de goedkoopste loonlijst, de Cleveland Indians, iets meer dan 8 miljoen dollar besteedde. Die verschillen houden in dat alleen rijke teams zich de beste spelers kunnen veroorloven. Een arm team kan zich alleen kneuzen permitteren en heeft geen schijn van kans op succes. Althans, zo zien en zagen de honkbalmensen het.

Ik was geneigd ze gelijk te geven. De mensen met het meeste geld winnen meestal. Maar als je keek naar wat er de afgelopen jaren daadwerkelijk was gebeurd, kwamen er vragen bij je op. De onderste plaats in elke divisie was vaak weggelegd voor teams – de Rangers, de Orioles, de Dodgers, de Mets – die kapitalen hadden uitgegeven om vervolgens spectaculair onderuit te gaan. Aan de andere kant van het spectrum zat Oakland. Als je de resultaten van de afgelopen seizoenen optelde, bleken de Oakland A's, ondanks de laagste of op een na laagste loonlijst in het professionele honkbal, in het reguliere seizoen meer wedstrijden te hebben gewonnen dan alle andere teams, behalve de Atlanta Braves. Ze hadden drie jaar achter elkaar de play-

offs gehaald en waren er in twee van die seizoenen zelfs bijna in geslaagd het rijkste team, de New York Yankees, uit te schakelen. Hoe hadden ze dat in vredesnaam voor elkaar gekregen? Want de Yankees waren uiteraard het meest flagrante voorbeeld van financieel determinisme. De Yankees begrepen wat heel New York lijkt te begrijpen: dat het geen schande is om succes te kopen. Die schaamteloosheid was misschien wel de reden dat ze beter waren dan al hun concurrenten.

Al in 1999 had Allan H. ('Bud') Selig, de Commissioner* van Major League Baseball, het succes van de Oakland A's 'een anomalie' genoemd. Dat was minder een verklaring dan een excuus om niet te hoeven nadenken over de vraag: hoe flikken ze dat? Wat is hun geheim? Want hoe kon het dat het op een na armste team in de sport oog in oog met steeds hoger wordende bergen geld zelfs maar een kans op succes had, laat staan het vermogen om in het reguliere seizoen meer wedstrijden te winnen dan 28 van de andere 29 ploegen? En in bredere zin: hoe was het mogelijk dat succes in het honkbal immuun was voor de pogingen van rijke mannen om het zich exclusief toe te eigenen? Dat waren de vragen die me intrigeerden en die ik in dit boek wil proberen te beantwoorden.

Dat antwoord begint met een voor de hand liggende observatie: het is in het beroepshonkbal nog altijd minder belangrijk hoeveel geld je hebt dan hoe slim je het uitgeeft. Toen ik de bazen van Oakland voor het eerst bezocht, had de ploeg net een seizoen achter de rug waarin ze 34 miljoen dollar hadden uitgegeven en een verbijsterende 102 wedstrijden hadden gewonnen. Het jaar daarvoor, 2002, hadden ze 26 miljoen dollar uitgegeven en 91 wedstrijden en hun divisie gewonnen. De in Manhattan wonende advocaat Doug Pappas, een vooraanstaande en onafhankelijke expert op het gebied van honkbal en geld, merkte op dat er een kwantificeerbaar verschil bestond tussen Oakland en alle andere honkbalclubs. Het minimum wat je aan een team van 25 man kon uitgeven, was 5 miljoen dollar plus nog eens 2 miljoen dollar voor spelers die op de blessurelijst staan en de rest van de uit veertig spelers bestaande selectie. Op grond van de grote rol die de factor geluk in een honkbalwedstrijd speelt en het relatief kleine verschil in kwaliteit tussen de meeste major league-spelers en eerstejaars spelers die bereid zijn voor het minimumloon te spelen, had Pappas becijferd dat een team van minimumloners altijd minimaal 49 van de 162 wedstrijden van het honkbalseizoen zou winnen. Hij definieerde financiële efficiency als de uitkomst op de vraag: hoeveel dollars betaalt een team voor elke overwinning boven die gegarandeerde 49 zeges? Hoeveel extra dollars geeft elk team uit per extra overwinning?

In de afgelopen drie seizoenen had iedere overwinning Oakland ongeveer een half miljoen dollar gekost. Het enige andere team dat onder het miljoen bleef, waren de Minnesota Twins, met 675.000 dollar per geboekte zege. Sommige schandalig rijke clubs – de Baltimore Orioles bijvoorbeeld, of de Texas Rangers – betaalden bijna 3 miljoen dollar voor elke overwinning, zes keer zo veel dus als Oakland. Oakland leek een andere sport te spelen dan de andere teams. In iedere normale industrie zouden de Oakland A's de meeste andere teams al opgekocht hebben en in een consortium zijn veranderd. Maar dit was honkbal, dus ze konden de rijkere teams alleen op het veld in verlegenheid brengen.

Aan de basis van het experiment in Oakland lag de bereidheid om over alle vaststaande zaken in het honkbal na te denken: hoe je de sport runt, hoe je de sport speelt, wie het meest geschikt is om de sport te spelen en waarom. Omdat hij begreep dat hij nooit zo veel zou kunnen uitgeven als bijvoorbeeld de Yankees, was Billy Beane, de general manager* van de A's, op zoek gegaan naar inefficiënte aspecten van de sport. In wezen zocht hij naar nieuwe honkbalkennis. In wat neerkwam op een systematisch wiskundig onderzoek van hun sport probeerde de leiding van Oakland alles te herzien, van de marktprijs van loopsnelheid tot het inherente verschil tussen de gemiddelde major league-speler en de beste spelers uit de Triple-A*. Zo kwamen ze aan hun koopjes. Veel van de spelers die door de A's werden geselecteerd of aangekocht, waren het slachtoffer geweest van diep in de tradities van het honkbal gewortelde, vaak onbewust toegepaste vooroordelen. Op grond van minutieus onderzoek bevrijdde Oakland die spelers van die vooroordelen en gaf hun de kans hun echte waarde te etaleren. En zo was het uitgerekend een honkbalteam dat een centrale rol speelde in een verhaal over de mogelijkheden – en begrenzingen – van de rede in menselijke aangelegenheden. En het was uitgerekend honkbal dat liet zien hoe een niet-wetenschappelijke cultuur reageert (of niet in staat is om te reageren) op een wetenschappelijke aanpak.

Zoals ik al zei: ik werd verliefd op een verhaal. Dat verhaal gaat over profhonkbal en de mannen die die sport beoefenen. Centraal staat een man wiens leven door honkbal compleet op zijn kop werd gezet en die op wonderlijke wijze terugsloug. In een poging meer over die man en de revolutie die hij ontketende te weten te komen, bracht ik een paar dagen door met J.P. Ricciardi, de general manager van de Toronto Blue Jays. Ricciardi had in Oakland met Billy Beane samengewerkt en beleefde toen ik hem sprak veel plezier aan het afbreken van zijn nieuwe team om het in de geest van

de Oakland A's weer op te bouwen. Hij was aanvankelijk bespot, maar ten tijde van onze ontmoeting had hij het respect verworven van zelfs de meest sikkeneurige oude honkbaljournalisten. Tegen het einde van het seizoen 2002 was men in Toronto vooral bang dat Ricciardi het aanbod zou aannemen dat hij had gekregen om te werken voor de Boston Red Sox, een club die ook van plan was zichzelf opnieuw uit te vinden naar de gelijkenis van de Oakland A's.

Het was bij een wedstrijd van diezelfde Red Sox dat ik Ricciardi probeerde te verlokken tot een onbescheiden opmerking. Hij had me een paar maanden eerder verzekerd dat er een verpletterende discrepantie bestond tussen Billy Beane en alle andere generals managers in het honkbal. Hij had zijn ene hand zo hoog mogelijk in de lucht gestoken en de andere zo ver mogelijk omlaag gedaan en gezegd: 'Billy zit helemaal hier en de rest zit helemaal daar.' Nu vroeg ik Ricciardi, terwijl de Red Sox aan het verliezen waren van zijn kersverse Blue Jays, of hij niet stiekem dacht dat hij dit merkwaardige werk, het runnen van een honkbalteam, net zo goed beheerste als de man die hij in Oakland had achtergelaten. Hij lachte me ijskoud uit. Er kon geen twijfel over bestaan dat Billy de allerbeste was. De vraag was alleen hoe dat kwam.

Hoofdstuk Een

DE VLOEK VAN TALENT

Als de goden je willen vernietigen, noemen ze je eerst veelbelovend.

Cyril Connolly, *Enemies of Promise*

Eerst lieten ze je altijd rennen. Als scouts van de major league-teams een groep veelbelovende amateurspelers gingen testen, was loopsnelheid het eerste item op hun lijstje waar ze naar keken. De scouts hadden daadwerkelijk lijsten bij zich. De eigenschappen die ze bij jonge spelers wilden controleren, noemden ze 'tools'. Daar waren er vijf van: de spelers moesten kunnen rennen, gooien, velden, slaan voor een slaggemiddelde en de lange bal slaan. Een speler die kon rennen, had 'wheels'; een speler met een sterke arm had een 'hose'. Scouts spraken de taal van automonteurs. Als je ze hoorde praten, kon je zomaar denken dat het niet over jonge spelers ging, maar over sportauto's.

Op een late lentedag in San Diego onderzochten een paar major league-teams de kwaliteiten van vijf veelbelovende spelers. Omdat het 1980 was, gebeurde dat in een sfeer die wat gespannener was dan in het verleden. De risico's bij het selecteren van honkballers waren recent drastisch gestegen. Een paar jaar eerder had een rechter professionele honkballers het recht op free agency* gegeven. Clubeigenaars maakten even pas op de plaats, waarna ze de spelers salarissen begonnen te betalen die de spot dreven met de eerder gehanteerde en door gezond verstand ingegeven ideeën over wat een honkballer zou moeten verdienen. In minder dan vier jaar werd het gemiddelde salaris van de spelers in de major league bijna verdriedubbeld, van 52.000 tot bijna 150.000 dollar per jaar. De nieuwe eigenaar van de New York Yankees, George Steinbrenner, was in 1973 10 miljoen dollar kwijt aan de salarissen voor zijn hele team; in 1975 betaalde hij 3,75 miljoen dollar aan Catfish Hunter, de eerste moderne free agent in de honkbalsport. Een paar jaar eerder maakte niemand zich druk over verkeerde beslissingen bij het selecteren van spelers. Maar wat ooit een vergissing van duizend dollar was geweest, kon een club nu een miljoen kosten.

Hoe dan ook, eerst lieten ze je altijd rennen. Vijf jonge mannen staan op

het gras van het verreveld te strekken en lopen zich warm: Darnell Coles. Cecil Espy. Erik Erickson. Garry Harris. Billy Beane. Het zijn eigenlijk nog jongens. Ze hebben allemaal een brief bij zich waarin hun moeders hun toestemming hebben gegeven om hier te zijn. Buiten hun geboorteplaatsen kent niemand hun namen, maar voor de scouts zijn ze al beroemdheden. Ze zullen alle vijf in de eerste ronde van de draft* gekozen worden en behoren tot pakweg de dertig meest getalenteerde spelers van het land. Ze komen uit de meest vruchtbare streek van het land: het zuiden van Californië. Ze zijn uitgenodigd op het honkbalveld van Herbert Hoover High in San Diego te verschijnen om de vraag te beantwoorden wie de beste onder de besten is.

Terwijl de jongens zich opwarmen, staat een groepje scouts op het gras van het binnenveld een praatje te maken. In het verreveld staat Pat Gillick, de general manager van de Toronto Blue Jays. Hij heeft een stopwatch in zijn hand. Om Gillick heen staan nog vijf of zes scouts, elk met hun eigen stopwatch. Een van de scouts loopt zestig passen en trekt met zijn voet een finishlijn. De jongens stellen zich op langs de foutlijn in het linksveld. Aan hun linkerkant staat de muur waartegen de befaamde Ted Williams in zijn schooltijd talloze tweehonkslagen sloeg. Herbert Hoover High is Williams' alma mater, maar daar hebben de vijf jongens geen boodschap aan. Ze merken niets van hun omgeving. Afgestompt. Ze zijn de afgelopen maanden door zo veel oude mannen zo grondig getest dat ze niet eens meer nadenken over waar ze hun trucje doen, of waarom. Ze voelen zich inmiddels meer als sportauto's die een proefritje maken dan als jonge spelers die zich komen laten testen. Paul Weaver, een scout van de Padres, is ook aanwezig. Het valt hem op hoe onaangedaan deze piepjonge spelers zijn. Weaver heeft wel talentjes in paniek zien raken als ze scouts van hun kwaliteiten moesten overtuigen. Mark McLemore, dezelfde Mark McLemore die later als buitenvelder van de Seattle Mariners 3 miljoen dollar per jaar zou verdienen, stond voor een van Weavers selectietrainingen op het veld te kotsen. Dat zal deze jongens niet overkomen. Daar zijn ze al te lang te goed voor.

Darnell Coles. Cecil Espy. Erik Erickson. Garry Harris. Billy Beane. Een van de scouts spreekt een ander aan en zegt: 'Ik gok op de drie donkere jongens [Coles, Espy, Harris]. Die vegen de vloer aan met die blanke jongens. En Espy veegt met iedereen de vloer aan, zelfs met Coles.' Coles is een sprinter die al een contract getekend heeft om American football te spelen. Hij heeft van UCLA een beurs gekregen om als wide receiver hun team te versterken. Zo snel is Espy dus: de scouts zijn er zeker van dat zelfs Coles hem niet kan bijbenen.

Gillick brengt zijn hand omlaag. Vijf geboren atleten komen omhoog en starten. Na een paar passen liggen ze op topsnelheid. In minder dan zeven seconden is de race voorbij. Billy Beane heeft gewonnen; hij heeft de vier anderen gedeclasseerd. Espy is tweede geworden met een achterstand van drie volle passen.

En hoe eenduidig die uitslag ook lijkt – wat kan een sprintje van nog geen 60 meter aan ambiguïteit opleveren? –, Gillick is in de war. Hij roept naar een van de scouts dat hij het parcours nog een keer moet lopen om er zeker van te zijn dat de jongens precies 60 yard hebben afgelegd. Dan vraagt hij de spelers terug te lopen naar de startlijn. Dat begrijpen de jongens niet; ze laten je altijd eerst rennen, maar ze laten je meestal maar één keer rennen. Ze vermoeden dat Gillick hun uithoudingsvermogen wil testen, maar dat is niet wat hem bezighoudt. Het hoort bij Gillicks werk om te geloven wat hij ziet en niet te geloven wat hij niet ziet. Maar nu kan hij niet geloven wat hij net gezien heeft. Om te beginnen wil hij er niet aan dat Billy Beane in een eerlijke race gewonnen heeft van Cecil Espy en Darnell Coles. Hij gelooft al evenmin wat zijn stopwatch hem vertelt. Daar staat 6,4 seconden te lezen; een tijd die je van een sprinter verwacht, niet van zo'n uit de kluiten gewassen joch als Beane.

Zonder precies te begrijpen waarom het van ze gevraagd wordt, lopen de jongens terug naar de startlijn. De herkansing geeft dezelfde uitkomst. 'Billy maakte gehakt van ze', zegt Paul Weaver.

Als jonge man kon Billy Beane iedereen in elke sport verslaan. Hij was van nature zo veel beter dan iedereen tegen wie hij het opnam dat het wel eens leek alsof hij een andere, minder lastige tak van sport beoefende dan zijn tegenstanders. In zijn tweede jaar op high school was Billy quarterback van het footballteam en topscorer van de basketbalploeg. Het was alsof hij de talenten al in zichzelf aantrof voordat zijn lichaam in staat was er iets mee te doen: hij kon al een basketbal dunken voordat zijn handen groot genoeg waren om de bal met een hand mee te nemen.

Billy's vader, zelf geen begenadigd atleet, had zijn zoon met behulp van handleidingen leren honkballen. Als beroeps in de marine was hij soms negen maanden aan een stuk op zee. Als hij thuis was, in het door de marine geregelde familiehuis, wilde hij zijn zoon graag iets leren. De keuze viel op pitchen: dat kon je leren door erover te lezen en het vervolgens te doen. Ongeacht het seizoen en het weer nam hij zijn zoon en zijn honkbalboeken vol ezelsoeren mee naar lege little league-veldjes. Het ging er tijdens die sessies

serieus aan toe. Billy's vader was een perfectionist, die de werpoefeningen met militaire precisie en de intensiteit van een boot camp begeleidde.

Toch vond Billy zichzelf een geluksvogel. Hij wilde elke dag honkballen en kon erop vertrouwen dat zijn vader dagelijks met hem wilde spelen.

Op zijn veertiende stak Billy 15 centimeter boven zijn vader uit. Hij deed dingen die in diens boeken niet beschreven stonden. In zijn eerste jaar op high school liet zijn coach hem tegen de protesten van de oudere spelers in pitchen in de laatste wedstrijd van het seizoen. Hij kreeg geen punten tegen, stuurde tien man met drie slag naar de kant en sloeg twee honkslagen in vier slagbeurten*. In zijn tweede jaar, toen hij vijftien was, haalde hij in een van de zwaarste high school-divisies van het land een slaggemiddelde* van meer dan .500. Toen hij aan zijn derde jaar begon, was hij 1 meter 95 en woog hij 82 kilo. Bij al zijn wedstrijden verschenen zwermen scouts van de major league-teams. Ze zagen hem opnieuw een slaggemiddelde van boven de .500 halen. In de eerste wedstrijd nadat de scouts hem hadden opgemerkt, liet hij als pitcher maar twee honkslagen toe; als slagman stal hij vier honken en sloeg hij drie driehonkslagen. Tweeëntwintig jaar later waren die driehonkslagen in zijn leeftijdscategorie nog altijd een Californisch record, maar veel mensen konden zich vooral herinneren hoe Billy ze geslagen had. Er stonden die dag geen hekken in het stadion; het veld was een eindeloze hete toendra in een voorstad van San Diego. Nadat Billy zijn eerste driehonkslag over de hoofden van de verrevelders van de tegenstander had geslagen, gingen die verrevelders de tweede keer dat hij aan slag kwam dieper staan. Toen hij de bal een tweede keer over hun hoofden had geslagen, gingen ze nog verder achteruit. Ze stonden nu ongeveer op de plek waar bij een stadion van een major league-club de parkeerplaats zou liggen. Niettemin sloeg Billy de bal voor de derde keer over hen heen. Het publiek moest er smakelijk om lachen. Zo ging het met Billy bij alle sporten, maar vooral bij honkbal: als je met je ogen knipperde, kon je iets missen wat je nooit meer zou zien.

Hij wakkerde sterke gevoelens aan in de oudere mannen die betaald werden om zich voor te stellen wat voor honkballers die jonge kerels zouden worden. Dat joch had een lichaam om van te dromen. Kaarsrecht en mager, maar niet zo mager dat je je niet kon voorstellen dat er later vlees op zijn botten zou komen. En dat gezicht! Onder een woeste hardos bezat hij de scherpe gelaatstrekken waar de scouts dol op waren. Sommige scouts geloofden nog altijd dat je aan de structuur van het gezicht van een jonge man zowel zijn karakter als zijn toekomst in het professionele honkbal kon aflezen. 'Hij heeft een goeie kop', zeiden ze dan. Billy had een goeie kop.

De aanwezigheid van al die scouts gaf Billy's coach Sam Blalock een ongemakkelijk gevoel: 'Ik had een speler die in de eerste ronde van de draft gekozen zou worden en ik zag bij elk oefenpartijtje vijftien of twintig scouts staan. Ik kon er niet goed mee overweg. Ik heb zelf nooit professioneel honkbal gespeeld.' Twintig jaar later werd Sam Blalock door zijn collega's gekozen als de beste op een high school werkzame honkbalcoach van het land. Zijn teams van de Rancho Bernardo High School in San Diego brachten zo veel major league-talenten voort dat de school in honkbalkringen bekend kwam te staan als 'de fabriek'. Maar in 1979 was Blalock pas een paar jaar actief. Hij raakte geïntimideerd door de talloze vertegenwoordigers van major league-clubs die zijn trainingen bezochten. Het was alsof ze Billy Beane allemaal persoonlijk wilden leren kennen. Het werd zo dol dat Billy na zijn trainingen rechtstreeks naar het huis van een vriend ging omdat er thuis geen ontkomen was aan de doorlopend bellende scouts. Voor scouts was Billy immuun. Voor zijn coaches was hij ook immuun. De enige die hem wist te raken, was een docente Engels die hem op een dag uit de klas plukte om hem te vertellen dat hij te intelligent was om alles met zijn atletische vermogens en zijn charme op te lossen. Voor haar wilde Billy beter zijn dan hij was. En de scouts... ach, de scouts konden in hun sop gaar koken.

Inmiddels denkt Sam Blalock dat hij de scouts in een hoekje had moeten zetten om ze te vertellen dat ze keurig op hun beurt moesten wachten. Maar destijds deed hij precies wat ze van hem vroegen. Ze wilden dat hij zijn sterspeler constant voor inspecties liet opdraven. Ze vroegen of ze Billy konden zien rennen en dan vroeg Sam Billy wat sprintjes te trekken. Ze vroegen of ze Billy konden zien gooien en dan moest Billy naar het verreveld draven en strakke ballen gooien naar Sam, die op de thuisplaat stond. Ze vroegen of ze Billy konden zien slaan en dan gooide Sam balletjes aan op een veld waarop verder alleen Billy en de scouts stonden. ('Ik gooide, Billy sloeg en twintig major league-scouts vingen in het verreveld de ballen', herinnert Blalock zich.) En elke keer dat ze Billy zagen, zagen de scouts alleen wat ze wilden zien: een toekomstige topper op major league-niveau.

En Billy? Sam liet hem maar begaan. Blalock zag honkbal in de eerste jaren van zijn carrière als coach meer als een individuele sport dan als een teamsport, meer als een instinctieve atletische activiteit dan als een set aangeleerde talenten. Als een coach een atleet met Billy's vermogens tot zijn beschikking kreeg, dacht Blalock, moest hij hem alle vrijheid geven. 'Ik was jong en een beetje bang', zegt Blalock. 'Ik wilde hem niet verpesten.' Later zou hij andere ideeën opdoen over wat honkbal is, maar hij is nooit anders

gaan denken over Billy's talent. Tweeëntwintig jaar later, nadat meer dan zestig van zijn spelers en twee van zijn neven geselecteerd waren om professioneel honkbal te spelen, zei Blalock nog nooit een speler van Billy's kaliber te hebben gezien.

Maar iedereen zag de aanwijzingen over het hoofd. Het ontging ze bijvoorbeeld dat Billy's slaggemiddelde instortte en van meer dan .500 in zijn derde jaar zakte naar net iets meer dan .300 in zijn vierde en laatste jaar. Het was lastig te zeggen hoe dat kwam. Misschien voelde hij de druk van de aandacht van al die scouts. Misschien hadden de andere teams bedacht hoe ze op hem moesten pitchen en wist hij zich niet aan te passen. Of misschien was het gewoon pech. Maar het punt is: zijn terugval viel niemand op. 'Ik heb nooit naar Billy's cijfers gekeken', geeft een van de scouts toe. 'Dat hoefde niet. Hij had alles in huis.' Roger Jongewaard, de hoofdsout van de Mets, zegt: 'Je moet begrijpen dat we niet alleen naar prestaties kijken. We kijken naar talent.' Maar bij Billy was het talent een masker. De dingen liepen zo vaak zo goed voor hem dat niemand zich zorgen hoefde te maken over hoe hij zich zou gedragen als het hem eens tegenzat. Alleen Blalock maakte zich zorgen, maar hij leerde ermee te leven. Als Billy faalde, ging hij meteen op zoek naar iets om kapot te maken. Nadat hij een keer met drie slag naar de kant was gestuurd, beukte hij zijn aluminium knuppel zo hard tegen een muur dat hij er een hoek van 90 graden in sloeg. Bij zijn volgende slagbeurt later die middag was hij nog altijd zo boos op zichzelf dat hij erop stond om met de verwrongen knuppel te slaan. Bij een andere gelegenheid schopte hij zo'n heftige scène dat Blalock hem uit het team zette. 'Je hebt spelers, als ze drie slag hebben gekregen en dan terugkomen in de dug-out, dan schuiven alle andere jongens zo ver mogelijk naar de andere kant van de bank', zegt Blalock. 'Zo was Billy ook.'

Als het Billy niet meezat op het veld, schoof er een muur tussen hem en zijn talent. Een gat in die muur beuken was vaak de enige mogelijkheid die hij zag om er doorheen te komen. Het was niet zomaar dat hij niet van mislukkingen hield; het was alsof hij niet wist hoe je moet mislukken.

De scouts hadden geen oog voor dit aspect van zijn persoonlijkheid. De enige vraag die ze aan het einde van zijn vierde jaar over hem stelden was: kan ik hem te pakken krijgen? Toen de datum van de draft van 1980 naderde, hadden ze alle reden om aan te nemen dat dat niet zo was. Het eerste slechte voorteken was dat de hoofdsout van de New York Mets, Roger Jongewaard, een bovengemiddelde belangstelling voor Billy aan de dag legde. De Mets hadden in de draft van 1980 het recht op de eerste keuze, dus niemand kon